

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116201128
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6116201128.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: K. I..W..V., D.V. XXXX/X, T., X.: XX XXX XXX proti žalovanému: O. I.. I. W..V., R.. I.. K. XX, XXX XX I. Ľ., X.: XX XXX XXX, pr. zast.: JUDr. Ján Jenča, advokát, 1. mája 221/19 Poprad, o vydanie veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k 5C/40/2016-192 z 12.04.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi motorové vozidlo a súvisiacim výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradou zaviazal žalovaného.

2. Svoje rozhodnutie v podstate postavil na závere, že žalobca si u žalovaného neobjednal žiadnu opravu motorového vozidla, v dôsledku čoho potom žalobcovi nevznikla povinnosť žalovanému zaplatiť za opravu, kde naproti tomu, potom žalovanému nevzniklo právo zadržať predmetné motorové vozidlo. Súčasne uviedol, prečo pojednával a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, ako i prečo nevykonal žalovaným navrhnuté dôkazy. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 32 ods. 1, § 33 ods. 2, § 123, § 126 ods. 1, § 151s ods. 1 Obč. zák., výrok o trovách konania podľa § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 (správne § 255 ods. 1) CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním v celosti napadol žalovaný. Jednou z podstatných, o.i. odvolacích námietok žalovaného je tvrdenie, že v jeho veci rozhodoval nezákonný sudca, čím bol potom žalovaný ukrátený na svojom základnom ústavnom práve, nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Dôvodom pre toto tvrdenie je skutočnosť, že zákonný sudca, ktorému bola vec pôvodne pridelená vzniesol samonámietku a neskôr aj zrejme väčšina ostatných sudcov prvoinštančného súdu, hoc na to nebol žiaden dôvod. Dôvody vylúčenia uvádzané viacerými sudcami prvoinštančného súdu žalovaný považuje za účelové, alibistické, kde neexistovali žiadne zákonné a reálne dôvody ich vylúčenia. Totiž, právny zástupca žalovaného niektorých sudcov pozná iba z videnia, niektorých nepozná vôbec /a ani oni jeho/ inak ako tak, že ich možno videl v súdnej budove, rovnako aj jeho manželka. Takéto vyjadrenia zaujatosti považuje odvolateľ za porušenie svojich ústavných práv.

4. Protistrana vo vyjadrení ku odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Ďalšie podania strán dané neboli.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach konštatoval (napr. v uznesení z 30.09.2013, sp. zn. 7Cdo 156/2012, v uznesení z 11.09.2013, sp. zn. 5Cdo 56/2012, v uznesení z

21.08.2013, sp. zn. 5Cdo 186/2013 a mnohé iné), že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebránia dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd (R 59/1997). Táto zásada platí i pre odvolacie konanie, preto sa musel odvolací súd (napriek existujúcemu právoplatnému rozhodnutiu o vylúčení prevažnej časti sudcov prvoinštančného súdu, resp. o nevylúčení ostávajúcej časti sudcov prvoinštančného súdu) prejednávajúci odvolanie zaoberať tým, či je takto žalovaným vymedzený odvolací dôvod naplnený (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP).

7. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR).

8. Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR).

9. Každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd).

10. Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd).

11. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti (čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

12. Článkom 6 ods. 1 dohovoru sa zaručuje: 1. právo na súd, t. j. právo obrátiť sa na súd s návrhom (žalobou) na vymoženie svojho subjektívneho práva, resp. v trestných veciach právo, aby o vine a treste rozhodol výlučne súd; 2. právo na určitú kvalitu konania pred súdom, ktorá sa zabezpečuje radom inštitucionálnych a procesných záruk. Práva priznané čl. 6 ods. 1 sa navzájom prelínajú. Všetky dohromady vytvárajú právo na spravodlivý proces, ktoré je vymedzované v desiatkach či skôr v stovkách rozhodnutí ESLP.

13. V okolnostiach prípadu má zásadný význam, že zákonnosť súdu podľa názoru ESLP musí byť založená na jeho zložení (Case of *Buscarini and Others v. San Marino* [GC], sťažnosť č. 24645/94; *Academy Trading Ltd. and Others v. Greece*, sťažnosť č. 30342/96; *Daktaras v. Lithuania*, sťažnosť č. 42095/98, ECHR 2000-X).

14. Každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností (čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

15. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 05.10.2010, sp. zn. 1Nc 52/2010 integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Súvislosťou medzi súdom, ktorý je založený na zákone, a jeho nezávislosťou, ako to vyjadruje článok 6 ods. 1 prvá veta dohovoru („každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“), garantuje tento Dohovor v celoeurópskom rozmere súčasne sudcovskú nezávislosť aj právo na zákonného sudcu. Ústavná úprava súdnej a inej právnej ochrany v Slovenskej republike garantuje obdobne vyjadrené právo na spravodlivý proces [čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ďalej len „listina“; čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb., ďalej len „ústava“, ktoré články dávajú každému možnosť (právo) domáhať sa (zákonom) ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v (zákonom) určených prípadoch na inom orgáne (Slovenskej republiky), do ktorého tiež zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny; čl. 48 ods. 1 ústavy, ktoré články postulujú, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a že príslušnosť súdu ustanoví zákon). Ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadruje zhodu (totožný zámer) na sudcovskú

nezávislosť a právo na zákonného sudcu s právnym režimom podľa dohovoru (v obsahu týchto práv podľa dohovoru a podľa ústavy nemožno vidieť zásadnú odlišnosť). Potom platí, že v určitej právnej veci má rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania - pokiaľ by k tomu nebol daný zákonný dôvod - meniť nemal. Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý predstavuje výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu, stanovuje, aby zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov bol zákonný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Sledovaný cieľ, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmaření hroziaceho rizika, že by vo veci mohol konať a rozhodovať zaujatý - nie nestranný- sudca. Nezávislosť s nestrannosťou a odbornosťou (kvalifikáciou) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti. Nezávislosť a nestrannosť úzko spolu súvisia, často sa prekrývajú a nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať. Pod sudcovskou nezávislosťou a nestrannosťou treba rozumieť aj nezávislosť a nestrannosť každého jednotlivého sudcu. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej právnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97). Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a OSP, teraz § 52 CSP), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 OSP, teraz § 50 CSP). Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom nato, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 ods. 1 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 1 ústavy), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Objektívna nestrannosť sa pritom neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. Je potrebné zdôrazniť, že sudca môže síce subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť spochybnená so zreteľom na jeho status, ktorý môže súvisieť s prejednávanou vecou. Práve tu Európsky súd uplatnil tzv. teóriu zdania (théorie des apparences), podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná; musí sa aj javiť, že má byť vykonávaná (Justice must not only be done; it must also be seen to be done). Tento princíp súd vyložil z čl. 6 ods. 1 Dohovoru prvýkrát v prípade Delcourt proti Belgicku a neskôr aj v prípade Piersack proti Belgicku. Uvedený princíp spočívajúci v objektívnom hľadisku nestrannosti sudcu Európsky súd aplikoval aj v prípade Ferrantelli and Santangelo proti Taliansku, pričom ďalej zdôraznil, že sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Ide o dôveryhodnosť, ktorú v demokratickej spoločnosti musia súdy vzbudzovať vo verejnosti. Tento istý princíp bol aplikovaný aj v nedávnom prípade Kyprianou proti Cypru. (Valko, E. - Jablonka, B.: Právo na nestranný súd a jeho uplatnenie prostredníctvom námietky zaujatosti. Justičná revue, 56, 2004, č. 6 - 7, s. 795 - 802). Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

16. Otázka, či je súd nestranný pre účely článku 6 ods. 1 Dohovoru musí byť skúmaná v súlade so subjektívnym kritériom, ktoré sa zakladá na osobnom presvedčení jednotlivého sudcu v danom prípade, a v súlade s objektívnym kritériom, čo spočíva v uistení sa, či sudca poskytuje dostatočné záruky na vylúčenie akejkolvek oprávnenej pochybnosti v tomto smere. Čo sa týka subjektívneho kritéria, osobná nestrannosť sudcu musí byť predpokladaná, až kým sa nepreukáže opak. Podľa objektívneho kritéria musí byť určené, úplne oddelene od osobného správania sa sudcu, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti. Vzhľadom na uvedené dokonca aj náznaky takýchto skutočností môžu mať určitú dôležitosť. To, čo je v stávke, je dôvera, ktorú v demokratickej spoločnosti musia súdy vyvolávať vo verejnosti. V súlade s tým, ktorýkoľvek sudca vo vzťahu ku ktorému existuje oprávnený dôvod na obavu o nestrannosť, musí odstúpiť. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní, či v posudzovanom prípade existuje oprávnený dôvod obávať sa, že konkrétny sudca nie je nestranný, je stanovisko dotknutého účastníka konania dôležité, ale nie rozhodujúce. Rozhodujúce je, či táto obava môže byť považovaná za objektívne oprávnenú.

17. Z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v civilnom procese garantované najmä prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre zaujatosť.

18. Z uvedeného vyplýva, že v záujme zabezpečenia nezávislosti a nestrannosti súdnictva vec patriacu do právomoci súdov prejednáva zákonný sudca, ktorým je sudca, ktorému bola vec pridelená na vybavenie v súlade s platným rozvrhom práce príslušného súdu. Tak, ako sudca nemá právo vybrať si vec, ktorú bude rozhodovať, nemajú ani strany sporu právo vybrať si sudcu zodpovedajúceho ich predstavám.

19. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch Ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Hostujúcemu sudcovi sa nepridávajú veci v trestnoprávnej agende. Súdnym úradníkom sa pridávajú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

20. Z obsahu spisu plynie, že predmetný spor, po tom, ako bola vec z Okresného súdu Banská Bystrica, na základe námietky miestnej nepríslušnosti vznesenej žalovaným, postúpená na Okresný súd Stará Ľubovňa, bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená dňa 11.04.2016 na konanie a rozhodnutie sudkyňi označeného súdu JUDr. Judite Dubjelovej (čl. 40). Tá listom zo dňa 06.06.2017 vzniesla samonámietku z dôvodu, že sa osobne pozná tak s manželkou právneho zástupcu žalovaného, ktorá je sudkyňou na inom súde, a s ktorou sa stretávajú istého času aj na spoločnom občianskoprávnom grémiu, ako i so samotným právnym zástupcom žalovaného, majú dlhodobu priateľský vzťah, ktorý presahuje rámec bežnej zdvorilostnej komunikácie, stretávajú sa nielen pracovne, ale aj súkromne na rôznych oslavách a podujatiach a z rovnakých dôvodov bola v iných veciach nadriadeným súdom vylúčená. Sudkyňa JUDr. Jana Sroková videla svoju zaujatosť v tom, že manželku právneho zástupcu žalovaného - sudkyňu iného súdu - osobne pozná, sú v priateľskom vzťahu, ktorý presahuje rámec bežnej zdvorilostnej komunikácie. Sudkyňa Mgr. Danka Majdáková videla svoju zaujatosť v tom, že manželku právneho zástupcu žalovaného - sudkyňu iného súdu - osobne pozná, sú v priateľskom vzťahu, isté obdobie pôsobili na rovnakom súde, od tej doby majú blízky priateľský vzťah, ktorý presahuje rámec bežnej zdvorilostnej komunikácie. Sudkyňa JUDr. Oľga Bitalová videla svoju zaujatosť v tom, že manželku právneho zástupcu žalovaného - sudkyňu iného súdu - pozná už dlho, stretávali sa na školeniach a iných podujatiach, pričom prednedávnom patrili do spoločného občianskoprávneho grémia (OS KK a OS SL), kde sa stretávali nielen pracovne, ale aj neformálne, pričom rámec ich komunikácie presahuje bežný vzťah. Sudca JUDr. Erik Uhlár videl svoju zaujatosť v tom, že osobne pozná tak právneho zástupcu žalovaného ako i jeho manželku - sudkyňu iného súdu

- s oboma má dlhodobý priateľský vzťah a to nielen s ohľadom na ich profesijnú kolegiálnosť, ale sú i v súkromnom kontakte, pričom bol dokonca aj hosťom na svadbe ich dcéry. Všetci títo sudcovia poukázali na to, že z rovnakých dôvodov už boli vylúčení nadriadeným súdom v iných veciach. Dvaja sudcovia JUDr. Miriam Szárazová a Mgr. Vladimír Gurka sa zaujatí byť necítili (čl. 62-68).

21. Z obsahu spisu ďalej plynie, že o vylúčení sudcov prvoinštančného súdu JUDr. Jany Srokovej (podpredsedníčky súdu), Mgr. Danky Majdákovej, JUDr. Erika Uhlára a JUDr. Judity Dubjelovej rozhodla predsedníčka súdu JUDr. Oľga Bitalová, uznesením z 20.06.2017, sp. zn. 1SprV/13/2017. Tým istým uznesením bolo aj rozhodnuté, že sudcovia Mgr. Vladimír Gurka a JUDr. Miriam Szárazová nie sú vylúčení (čl. 69-70). Následne o vylúčení predsedníčky súdu, rozhodla jeho podpredsedníčka uznesením z rovnakého dňa, sp. zn. 1SprV/14/2017 (čl. 71-72). Následne bola vec, bez toho, aby sa opatrenie verifikujúce tento postup nachádzalo v spise, pridelená sudcovi Mgr. Vladimírovi Gurkovi (čl. 73), ktorý ju aj prejednal a meritórne rozhodol (čl. 192).

22. Vychádzajúc tak zo zistených skutočností obsiahnutých v spise, so zreteľom na všetky dostupné okolnosti prípadu, majúc pritom na pamäti konštantnú a z hora citovanú judikatúru najvyšších súdnych autorít, odvolací súd dospel k záveru, že vylúčenie sudkyň nemôžu zakladať iba dôvody výlučne viazané len k osobe manželky právneho zástupcu žalovaného - sudkyne iného súdu. Bez povšimnutia nemôže ostať ani fakt, že o vylúčení predsedníčky súdu, rozhodovala už v tom čase vylúčená podpredsedníčka súdu. Potom vylúčenie sudkyň JUDr. Jany Srokovej, JUDr. Oľgy Bitalovej a Mgr. Danky Majdákovej sa neudialo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu, v dôsledku čoho sa zúžil výber sudcov, ktorým mohla byť vec následne náhodným výberom pridelená po vylúčení sudcov, u ktorých na to existovali zákonné dôvody a bol dodržaný zákonný postup (JUDr. Judita Dubjelová a JUDr. Erik Uhlár). Na základe uvedeného možno potom konštatovať, že došlo k porušeniu, tak medzinárodnými dokumentami ako i ústavou garantovaného základného práva žalovaného - nebyť odňatý zákonnému sudcovi - a uvedené je odstrániteľné len zrušením rozhodnutia vydaného v prvoinštančnom konaní.

23. V dôsledku toho odvolaciu súdu neostávalo nič iné, iba rozsudok prvoinštančného súdu s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s použitím ustanovenia § 391 CSP. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, nie je odvolací súd viazaný imperatívom zakotveným v ustanovení § 387 ods. 3 CSP.

24. Prvoinštančný súd tak opätovne pristúpi k prideleniu veci pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov [§ 51 ods. 1 zákona o súdoch (čo je verifikovateľné v centrálnom systéme)] zákonnému sudcovi, ktorý následne vec opätovne prejedná a rozhodne (§ 391 ods. 3 CSP).

25. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd znova o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).